

(38)

OTUZSEKİZİNCİ SÛRE

SÂD

Kamer sûresinden sonra Mekke'de inmiştir; 88 âyettir. İsmi birinci âyette yer alan Sâd harfinden alır.

Bismillâhîrrahmânirrahîm

1, 2. Sâd. Öğüt veren Kur'an'a yemin ederim ki, küfredenler, (iddia ettiklerinin) aksine, bir gurur ve tefrika içindedirler.

3. Onlardan önce nice nesilleri helâk ettik. O zaman feryat ettiler. Halbuki artık kurtulma zamanı değildi.

(Aşağıdaki âyetlerde kâfirlerin bazı iddialarına yer verilerek durumları şöyle anlatılmıştır:)

4, 5. Aralarından kendilerine bir uyarıcının gelmesine şaştlar ve kâfirler: Bu

pek yalancı bir sihirbazdır! Tanrıları, tek tanrı mı yaptı? Doğrusu bu tuhaf bir şeydir! dediler.

(Kureyşliler, bu sözleriyle Hz. Muhammed'i tanımayıp inkâr ediyorlardı. Hz. Peygamber Kelime-i Tevhidi tavsiye ettiği zaman müşrikler: «Tek tanrı bütün yaratıkları nasıl idare edebilir?» demişler ve Allah'ı birlemeye yanaşmamışlardı.)

6, 7, 8. Onlardan ileri gelenler: Yürüyün, tanrılarınıza bağlılıkta direnin, sizden istenen şüphesiz budur. Son dinde de bunu işitmedik. Bu, ancak bir uydurmadır. Kur'an aramızdan Muhammed'e mi indirildi? diyerek kalkıp yürüdüler. Belki, bunlar Kur'an'ım hakkında şüphe içine düştüler. Hayır! Azabımı henüz tatmadılar.

(Yukarıda geçen âyetlerde, Hz. Peygamber'in de davet edildiği Ebu Talib'in evindeki toplantı ve onun neticesi haber verilmektedir. Kur'an-ı Kerim'i inkâr edenler, babalarının dinlerinde böyle bir şey duymadıklarını iddia ediyorlardı.)

9. Yoksa azîz ve lütufkâr olan Rabbinin rahmet hazineleri onların yanında mıdır!

10. Yahut göklerin, yerin ve ikisi arasında bulunanların hükümrânlığı onların elinde midir? Öyleyse (göğlerin) yollarında yükselsinler (görelim)!

11. Onlar, çeşitli guruplardan oluşmuş bir ordudur; işte şurada bozguna uğrattılacaklardır.

(Bozguna uğrattılacakları yerin, Bedir, Hendek ve Mekke olduğu söylenmiştir.)

12, 13. Onlardan önce Nuh kavmi, Âd kavmi, kazıklar sahibi Firavun, Semûd, Lût kavmi ve Eyke halkı da peygamberleri yalanladılar. İşte bunlar da (peygamberlere karşı) birleşen topluluklardır.

(Âyette, Firavun için «kazıklar sahibi» denmesi, onun saray ve saltanat sahibi olmasını belirtmesinin yanısıra, gazap ettiği kimselerin ellerini, ayaklarını dört kazığa bağlayarak işkence ettiğini de ifade etmektedir.)

14. Onların her biri gönderilen peygamberleri yalanladılar da bu yüzden (kendilerine) azabım hak oldu.

15. Bunlar da ancak, bir an gecikmesi olmayan korkunç bir ses beklemektedirler.

16. Rabbiniz! Bizim payımızı hesap gününden önce ver, dediler.

(Mekke kâfirleri, «Amel defterleri sağ yarıdan verilenlere gelince...» âyeti nâzil olduğu zaman, âyette belirtilen alaylı ifadeyi sarfetmişlerdi.)

(Aşağıdaki âyetlerde, Hz. Davud ve onun geçirdiği imtihan anlatılmaktadır.)

17. (*Resûlüm!*) Onların söylediklerine sabret, kulumuz Davud'u, o kuvvet sahibi zatı hatırla. O, hep Allah'a yöneldi.

(Rivayete göre Hz. Davud'un güçlülüğü, ibadete olan tahammülü idi. Bir gün oruç tutar, bir gün yedi. Gecenin ancak üçte birinde uyur, kalan saatlerini hep ibadetle geçirirdi.)

18, 19. Doğrusu biz akşam sabah onunla beraber tesbih eden dağlar, toplu halde kuşları onun emri altına vermiştik. Hepsini O'na yönelmiştir.

(İbn Abbas, kuşluk namazının bu âyete göre kılındığını anlatmıştır. Rivayete göre Cenabı-Hak, Davud (a.s.)'a güzel ve gür bir ses ihsan etmişti. O Zebûr'u okurken bütün vahşi hayvanlar etrafında toplanırlar ve onu dinlerlerdi.)

20. Onun hükümranlığını kuvvetlendirmiş, ona hikmet ve güzel konuşma vermiştik.

(Hz. Davud, heybetli olmak, Allah tarafından yardıma uğramak ve kendisine birçok muhafız verilmek, büyük ordulara kumanda etmek gibi pâyelerle güçlendirilmiş, ayrıca peygamberlik, isabetli görüş, kitap, şeriat, yüksek ilim, amel, güzel konuşma ve hikmete sahip olmuştu.)

21, 22. (*Ey Muhammed!*), Sana davacıların haberi ulaştı mı? Mâbedin duvarına tırmanıp, Davud'un yanına girmişlerdi de Dâvud onlardan korkmuştu. «Korkma! Biz birbirine hasım iki davacıyız, aramızda adaletle hükmet, haksızlık etme; bize doğru yolu göster» dediler.

(Davud (a.s.), mescidde ibadet ettiği için, muhafızlar gelenlerin girmesine izin vermiyorlardı. Sözü edilen iki davacı, Hz. Davud'a suikastta bulunmak isteyen iki düşmandı. Çevrelerinde Hz. Davud'un muhafızlarını görüp, maksatlarına erişemeyeceklerini anlayınca bu yapmacık dâvayı uydurmuşlardı.)

23. (*Onlardan biri şöyle dedi:*) Bu, kardeşimdir. Onun doksan dokuz koyunu var. Benimse bir tek koyunum var. Böyle iken «Onu da bana ver» dedi ve tartışmada beni yendi.

24. Davud: Andolsun ki, senin koyununu kendi koyunlarına katmak istemekle sana haksızlıkta bulunmuştur. Doğrusu ortakçıların çoğu, birbirlerinin haklarına tecâvüz ederler. Yalnız iman edip de iyi işler yapanlar müstesna. Bunlar da ne kadar az! dedi. Davud,

سُورَةُ ص ۱۱

الجزء الثالث والعشرون

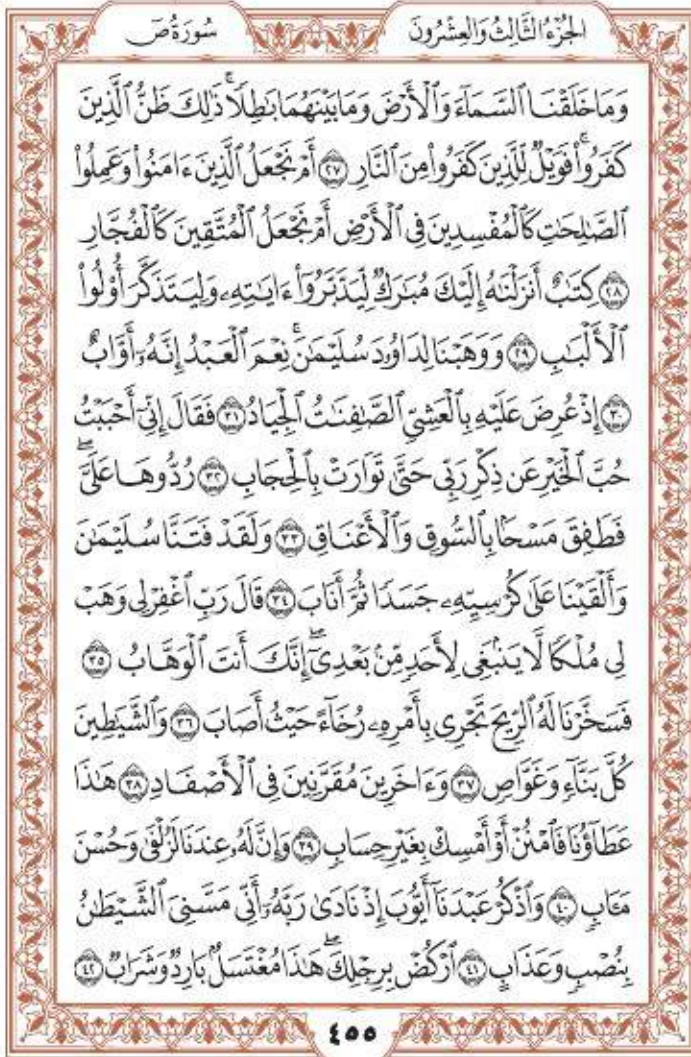
أَصْبِرْ عَلَىٰ مَا يَقُولُونَ وَاذْكُرْ عَبْدَنَا دَاوُدَ ذَا الْأَيْدِ إِنَّهُ أَوَّابٌ ﴿١٧﴾ إِنَّا سَخَّرْنَا الْجِبَالَ مَعَهُ يُسَبِّحْنَ بِآعِشِي وَالْإِشْرَاقِ ﴿١٨﴾ وَالظَّيْرَ مَحْشُورَةً كُلٌّ لَهُ أَوَّابٌ ﴿١٩﴾ وَشَدَدْنَا مُلْكَهُ وَءَاتَيْنَاهُ الْحِكْمَةَ وَفَصَلَ الْخِطَابِ ﴿٢٠﴾ وَهَلْ أَتَاكَ نَبَأُ الْخَضِرِ إِذْ تَسَوَّرُوا الْمِحْرَابَ ﴿٢١﴾ إِذْ دَخَلُوا عَلَىٰ دَاوُدَ فَفَزِعَ مِنْهُمْ قَالُوا لَا تَخَفْ خَصَّمَانِ بَعْضُنَا عَلَىٰ بَعْضٍ فَاحْكُم بَيْنَنَا بِالْحَقِّ وَلَا تُشْطِطْ وَاهْدِنَا إِلَىٰ سَوَاءِ الصِّرَاطِ ﴿٢٢﴾ إِنَّ هَذَا أَخِي لَهُ تِسْعٌ وَتِسْعُونَ نَجِيَّةً وَلِي نَجِيَّةٌ وَاحِدَةٌ فَقَالَ أَكْفِلْنِيهَا وَعَزَّنِي فِي الْخِطَابِ ﴿٢٣﴾ قَالَ لَقَدْ ظَلَمَكَ بِسُؤَالِ نَجِيَّتِكَ إِلَىٰ نِعَاجِهِ وَإِنَّ كَثِيرًا مِّنَ الْخُلَطَاءِ لِيَبْغِيَ بَعْضُهُمْ عَلَىٰ بَعْضٍ إِلَّا الَّذِينَ آمَنُوا وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ وَقَلِيلٌ مَّا هُمْ وَظَنَّ دَاوُدُ أَنَّمَا فَتَنَّاهُ فَاسْتَغْفَرَ رَبَّهُ وَخَرَّ رَاكِعًا وَأَنَابَ ﴿٢٤﴾ فَغَفَرْنَا لَهُ ذَلِكُمْ وَإِنَّا لَهُ وَعْدًا لِّرُفْقَىٰ وَحُسْنِ مَقَابٍ ﴿٢٥﴾ يٰدَاوُدُ إِنَّا جَعَلْنَاكَ خَلِيفَةً فِي الْأَرْضِ فَاحْكُم بَيْنَ النَّاسِ بِالْحَقِّ وَلَا تَتَّبِعِ الْهَوَىٰ فَيُضِلَّكَ عَن سَبِيلِ اللَّهِ إِنَّ الَّذِينَ يَضِلُّونَ عَن سَبِيلِ اللَّهِ لَهُمْ عَذَابٌ شَدِيدٌ يَمَّا تَسُوا بِتَوْمَرِ الْحِسَابِ ﴿٢٦﴾

سجدة ٤٥٤

kendisini denediğimizi sandı ve Rabbinden mağfiret dileyerek eğilip secdeye kapandı, tevbe edip Allah'a yöneldi.

25. Sonra bu tutumundan dolayı onu bağışladık. Kuşkusuz yanımızda onun yüksek bir makamı ve güzel bir geleceği vardır.

26. Ey Davud! Biz seni yeryüzünde halife yaptık. O halde insanlar arasında adaletle hükmet. Hevâ ve hevese uyma, sonra bu seni Allah'ın yolundan saptırır. Doğrusu Allah'ın yolundan sapanlara, hesap gününü unutmalarına karşılık çetin bir azap vardır.

27. Göğü, yeri ve ikisi arasındakileri biz boş yere yaratmadık. Bu, inkâr edenlerin zannıdır. Vay o inkâr edenlerin ateşteki haline!

28. Yoksa biz, iman edip de iyi işler yapanları, yeryüzünde bozgunculuk yapanlar gibi mi tutacağız? Veya (Allah'tan) korkanları yoldan çıkanlar gibi mi sayacağız?

29. (Resûlüm!) Sana bu mübarek Kitab'ı, âyetlerini düşünsünler ve akli olanlar öğüt alsınlar diye indirdik.

(Bundan sonra Hz. Süleyman'ın kıssasına yer verilir:)

30. Biz Davud'a Süleyman'ı verdik. Süleyman ne güzel bir kuldu! Doğrusu o, daima Allah'a yönelirdi.

31. Akşama doğru kendisine, üç ayağının üzerine durup bir ayağını tımağının üzerine diken çalımı ve safkan koşu atları sunulmuştu.

32, 33. Süleyman: Gerçekten ben mal sevgisini, Rabbimi anmak için istedim, dedi. Nihayet güneş battı. (O zaman:) Onları (atları) tekrar bana getirin, dedi. Bacaklarını ve boyunlarını sıvazlamaya başladı.

(Âyet, muharebe için at beslemenin öteden beri yürütülegelen güzel bir âdet olduğunu ortaya koymaktadır. Hz. Süleyman, savaş ihtiyacı belirince, atların hazırlanmasını ve idman için koşturulmasını emrederek, «Ben bunları dünyada nefsimin hazzı için değil, Allah'ın emrinden ve onun dinini takviye etmek arzusundan dolayı seviyorum» demişti.)

34. Andolsun biz Süleyman'ı imtihan ettik. Tahtının üstüne bir ceset bıraktık, sonra o, yine eski haline döndü.

(Süleyman (a.s.), şiddetli bir hastalığa yakalanmak suretiyle imtihan edilmiş, hastalığı sırasında, «cansız ceset» denecek kadar zayıflamış, sonra tekrar sağlığına kavuşmuştu.)

35. Süleyman: Rabbim! Beni bağışla; bana, benden sonra kimsenin ulaşamayacağı bir hükümlerlik ver. Şüphesiz sen, daima bağışta bulunansın, dedi.

36, 37, 38. Bunun üzerine biz de, istediği yere onun emriyle kolayca giden rüzgân, bina kuran ve dalgıçlık yapan şeytanları, demir halkalarla bağlı diğer yaratıkları onun emrine verdik.

39. «İşte bu bizim bağışımızdır. İster ver, ister (elinde) tut; hesapsızdır» dedik.

40. Doğrusu onun, bizim katımızda büyük bir değeri ve güzel bir yeri vardır.

41. (Resûlüm!) Kulumuz Eyyub'u da an. O, Rabbine: Doğrusu şeytan bana bir yorgunluk ve eziyet verdi, diye seslenmişti.

42. Ayağını yere vur! İşte yıkanacak ve içilecek soğuk bir su (dedik).

(Rahatsızlanan Eyyub (a.s.), bu su ile yıkanmış, mucize olarak iç ve dış hastalıklarının hepsinden bu sayede kurtulmuştu.)

43. Bizden bir rahmet ve olgun akıl sahipleri için de bir ibret olmak üzere ona hem ailesini hem de onlarla beraber bir mislini bağışladık.

(Hz. Eyyub ve ailesi darmadağın halde iken bir araya toplanmış, sayıları eskisinden bir kat daha artmış, kayıplar fazlasıyla telâfi edilmiştir.)

44. Eline bir demet sap al da onunla vur, yeminini böyle yerine getir. Gerçekten biz Eyyub'u sabırlı (*bir kul*) bulmuştuk. O, ne iyi kuldu! Daima Allah'a yönelirdi.

(Rivayete göre Eyyüb (a.s.) hanımının bir hatasından ötürü sıhhatte kavuşunca ona yüz değnek vurmaya yemin etmişti. Halbuki karısının, ona karşı hizmetleri, fedakârlıkları büyüktü. Onun için Cenab-ı Hak, yüz tâne ekin sapından oluşan bir demetle bir kere vurulmasını kâfi görmüştü.

Aşağıdaki âyetlerde, peygamberlerin kıssalarından bölümler hatırlatılır.)

45. (*Ey Muhammed!*), Kuvvetli ve basiretli kullarımız İbrahim, İshak ve Ya'kub'u da an.

46. Biz onları özellikle ahiret yurdunu düşünen ihlâşlı kimseler kıldık.

47. Doğrusu onlar bizim katımızda seçkin iyi kimselerdendir.

48. İsmail'i, Elyesa'yı, Zülkifl'i de an. Hepsisi de iyilerdendir.

(Bu âyetler, peygamberlerin günahattan mâsum olduklarına delâlet etmektedir. Çünkü Cenab-ı Hak mutlak olarak hepsinin «iyiler»den olduğuna hükmetmiştir. Buna mukabil mümin ile münkirin âkıbeti de şöyle anlatılmıştır:)

49. İşte bu, bir hatırlatmadır. Doğrusu Allah'a karşı gelmekten sakınanlara güzel bir gelecek vardır.

50. Kapıları yalnızca kendilerine açılmış Adn cennetleri vardır.

51. Onlar koltuklara yaslanıp kurularak orada bir çok meyveler ve içecekler isterler.

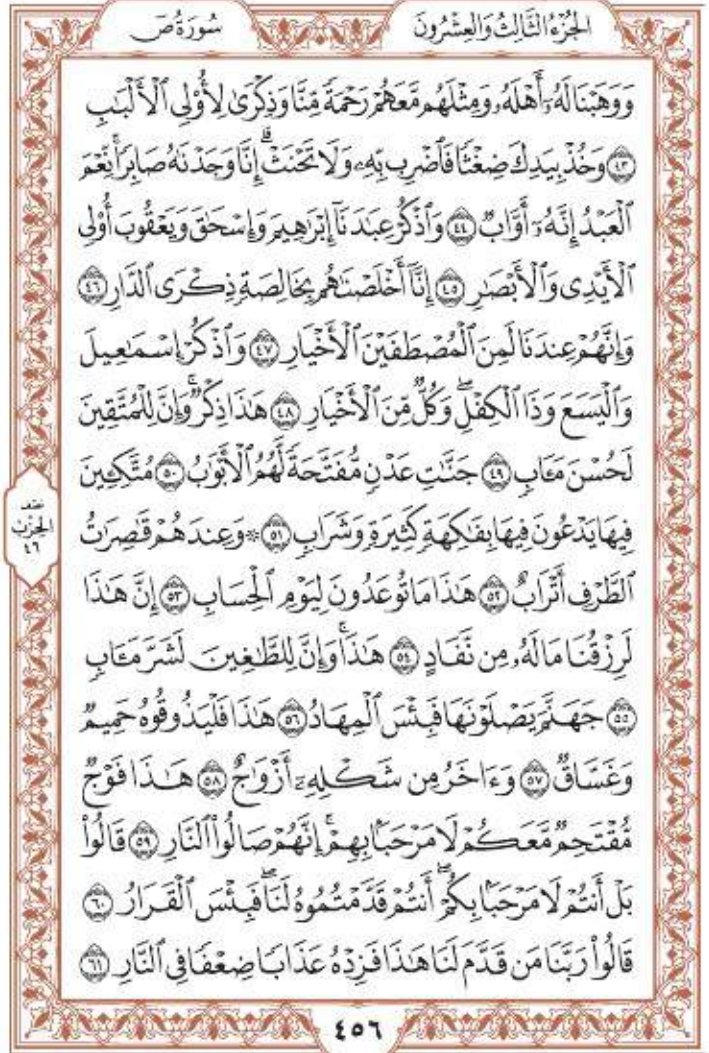
52. Yanlarında, eşlerinden başkasına bakmayan, kendilerine yaşıt güzeller vardır.

53. İşte, hesap günü için size vâdolan şeyler bunlardır.

54. Şüphesiz bu, bizim verdiğimiz rızaktır. Ona bitmek ve tükenmek yoktur.

55. Bu böyle; ama azgınlara kötü bir gelecek vardır.

56. Onlar cehenneme girecekler. Orası ne kötü bir kalma yeridir.

57. İşte bu; kaynar su ve irindir. Onu tatsınlar.

58. Buna benzer daha türlü türlü başkaları da vardır.

59. (*İnkârcuların liderlerine:*) İşte bu sizinle beraber cehenneme girecek topluluktur (*denildiğinde, liderler:*) Onlar rahat yüzü görmesin (*derler*). Onlar mutlaka ateşe gireceklerdir.

60. (*Liderlere uyanlar ise:*) Hayır, asıl siz rahat yüzü görmeyin! Onu bize siz sundunuz! Ne kötü bir yerdir! derler.

61. Yine onlar: Rabbimiz! Bunu bizim önümüze kim getirdiyse onun ateşteki azabını iki kat artır! derler.

سُورَةُ ص

الجزء الثالث والعشرون

وَقَالُوا مَا لَنَا لَنَرِي رِجَالًا كَانُوا نَعُدُّهُمْ مِنَ الْأَشْرَارِ ﴿٦٦﴾ أَخَذْتَهُمْ
 سِحْرِيًّا أَمْ رَأَعْتَ عَنْهُمْ الْأَبْصَارَ ﴿٦٧﴾ إِنَّ ذَلِكَ لَحَقٌّ تَخَاصُمُ أَهْلِ
 النَّارِ ﴿٦٨﴾ قُلْ إِنَّمَا أَنَا مُنذِرٌ وَمَا مِّنْ إِلَهٍ إِلَّا اللَّهُ الْوَاحِدُ الْقَهَّارُ ﴿٦٩﴾
 رَبُّ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ وَمَا بَيْنَهُمَا الْعَزِيزُ الْغَفُورُ ﴿٧٠﴾ قُلْ هُوَ نَبَأٌ
 عَظِيمٌ ﴿٧١﴾ أَنْتَ عَنْهُ مُعْرَضُونَ ﴿٧٢﴾ مَا كَانَ لِي مِنْ عِلْمٍ بِالْمَلَائِكَةِ الْأَعْلَى
 إِذْ يَخْتَصِمُونَ ﴿٧٣﴾ إِنَّ يُوحَىٰ إِلَيَّ إِلَّا أَنَّمَا أَنَا نَذِيرٌ مُّبِينٌ ﴿٧٤﴾ إِذْ قَالَ
 رَبُّكَ لِلْمَلَائِكَةِ إِنِّي خَالِقٌ بَشَرًا مِّن طِينٍ ﴿٧٥﴾ فَإِذَا اسْوَدَّتْهُ وَوَفَّحَتْ
 فِيهِ مِنْ رُوحِي فَقَعُوا لَهُ سَاجِدِينَ ﴿٧٦﴾ فَسَجَدَ الْمَلَائِكَةُ كُلُّهُمْ
 أَجْمَعُونَ ﴿٧٧﴾ إِلَّا إِبْلِيسَ اسْتَكْبَرَ وَكَانَ مِنَ الْكَافِرِينَ ﴿٧٨﴾ قَالَ
 يَا بَلِيسُ مَا مَنَعَكَ أَنْ تَسْجُدَ لِمَا خَلَقْتُ بِيدِي اسْتَكْبَرْتَ أَفَكُنْتَ
 مِنَ الْعَالِينَ ﴿٧٩﴾ قَالَ أَنَا خَيْرٌ مِّنْ نَّارٍ وَخَلَقْتَهُ مِنْ طِينٍ
 ﴿٨٠﴾ قَالَ فَأَخْرِجْ مِنْهَا فَإِنَّكَ رَجِيمٌ ﴿٨١﴾ وَإِن عَلَيْكَ لَعْنَتِي إِلَى يَوْمِ الدِّينِ
 ﴿٨٢﴾ قَالَ رَبِّ فَأَنْظِرْنِي إِلَى يَوْمِ يُبْعَثُونَ ﴿٨٣﴾ قَالَ فَإِنَّكَ مِنَ
 الْمُنظَرِينَ ﴿٨٤﴾ إِلَى يَوْمِ الْوَقْتِ الْمَعْلُومِ ﴿٨٥﴾ قَالَ فَبِعِزَّتِكَ
 لَا أُغْوِيَنَّهُمْ أَجْمَعِينَ ﴿٨٦﴾ إِلَّا إِبَادَكَ مِنْهُمُ الْمُخَلَّصِينَ ﴿٨٧﴾

٤٥٧

62. (İnkârcılar) derler ki: Kendilerini dünyada iken kötülerden saydığımız kimseleri burada niçin görmüyoruz?

63. Alaya aldığımız onlar değil miydi? Yoksa (buradalar da) onları gözden mi kaçırdık?

64. İşte bu, cehennem ehlinin tartışması, şüphesiz bir gerçektir.

(Mekke kâfirlerinin alay ettiği kişiler, Ammâr, Bilâl ve Suheyb (r.a.) gibi fakir müminlerdi.)

65. (Resûlüm!) De ki: Ben sadece bir uyarıcıyım. Tek ve kahrâr olan Allah'tan başka bir tanrı yoktur.

66. Göklerin, yerin ve ikisi arasında bulunanların Rabbi (olan Allah) üstündür, çok bağışlayıcıdır.

67, 68. De ki: Bu büyük bir haberdir. Ama siz ondan yüz çeviriyorsunuz.

69. Onlar orada tartışırken benim mele-i a'lâ hakkında hiçbir bilgim yoktu.

(Tefsirlere göre mele-i a'lâ'dan maksat, Allah'ın konuşmak üzere melekleri topladığı yüce meclistir.)

70. Ben ancak apaçık bir uyarıcı olduğum için bana vahyolunuyor.

71. Rabbin meleklerle demişti ki: Ben muhakkak çamurdan bir insan yaratacağım.

72. Onu tamamlayıp, içine de ruhumdan üfürdüğüm zaman, derhal ona secdeye kapanın!

73. Bütün melekler toptan secde ettiler.

74. Yalnız İblis secde etmedi. O büyüklük tasladı ve kâfirlerden oldu.

75. Allah! Ey İblis! İki elimle yarattığıma secde etmekten seni meneden nedir? Böbürlendin mi, yoksa yücelerden misin? dedi.

76. İblis: Ben ondan hayırlıyım! Beni ateşten yarattın, onu çamurdan yarattın, dedi.

77, 78. Allah: Çık oradan (cennetten)! Sen artık kovulmuş birisin, ceza gününe kadar lânetim senin üzerindedir! buyurdu.

79. İblis: Ey Rabbim! O halde tekrar diriltilecekleri güne kadar bana mühlet ver, dedi.

80, 81. Allah: Haydi, sen bilinen güne kadar mühlet verilenlerdensin, buyurdu.

82, 83. İblis: Senin mutlak kudretine andolsun ki, onlardan ihlâsa erdirilmiş kulların bir yana, hepsini mutlaka azdıracam, dedi.

84, 85. Doğrusu -ki ben hep doğruyu söylerim- mutlaka sen ve sana uyanların hepsiyle cehennemi dolduracağım! buyurdu.

86. (*Resûlüm!*) De ki: Buna karşılık ben sizden bir ücret istemiyorum. Ve ben olduğundan başka türlü görünenlerden de değilim.

87. Bu Kur'an, ancak âlemler için bir öğüttür.

88. Onun verdiği haberin doğruluğunu bir zaman sonra çok iyi öğreneceksiniz.

(39)
OTUZDOKUZUNCU SÜRE
ez-ZÜMER

Mekke'de nâzil olmuştur. 75 âyettir. Yalnız 53-55. âyetler Medine'de inmiştir. Adını, 71 ve 73. âyetlerde geçen mümin ve kâfirlerin oluşturduğu topluluklar anlamına gelen «zümer» kelimesinden almıştır.

Bismillâhirrahmânirrahîm

1. Bu Kitap izzet ve hikmet sahibi Allah katından indirilmiştir.

2. (*Resûlüm!*) Şüphesiz ki Kitab'ı sana hak olarak indirdik. O halde sen de dini Allah'a has kılarak (*ihlâs ile*) kulluk et.

3. Dikkat et, hâlis din yalnız Allah'ındır. O'nu bırakıp kendilerine bir takım dostlar edinilenler: Onlara, bizi sadece Allah'a yaklaştırsınlar diye kulluk ediyoruz, derler. Doğrusu Allah, ayrılığa düştükleri şeylerde aralarında hüküm verecektir. Şüphesiz Allah, yalancı ve inkârcı kimseyi doğru yola iletmez.

(Araplar, putları vasıtasıyla Allah'a yaklaşıp cehennemi dolduracaklarına inanıyorlardı. İslâm dini Allah'tan başka hiçbir şeye kulluk edilemeyeceğini, onların bu tutumlarının Allah'a ortak koşmak olduğunu bildirdi ve bunu kesinlikle yasakladı.)

الحزبة الثالث والعشرون سورة الزمير

قَالَ فَالْحَقُّ وَالْحَقَّ أَقُولُ ﴿٥٤﴾ لَأَمْلَأَنَّ جَهَنَّمَ مِنْكَ وَمِمَّن تَبِعَكَ مِنْهُمْ أَجْمَعِينَ ﴿٥٥﴾ قُلْ مَا أَسْأَلُكُمْ عَلَيْهِ مِنْ أَجْرٍ وَمَا أَنَا مِنَ الْمُتَكَلِّفِينَ ﴿٥٦﴾ إِنَّ هُوَ إِلَّا ذِكْرٌ لِلْعَالَمِينَ ﴿٥٧﴾ وَلَتَعْلَمَنَّ نَبَأَهُ بَعْدَ حِينٍ ﴿٥٨﴾

سُورَةُ الزُّمَرِ

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

تَنْزِيلُ الْكِتَابِ مِنَ اللَّهِ الْعَزِيزِ الْحَكِيمِ ﴿١﴾ إِنَّا أَنْزَلْنَاهُ إِلَيْكَ الْكِتَابَ بِالْحَقِّ فَاعْبُدِ اللَّهَ مُخْلِصًا لَهُ الدِّينَ ﴿٢﴾ أَلَا لِلَّهِ الدِّينُ الْخَالِصُ وَالَّذِينَ اتَّخَذُوا مِنْ دُونِهِ أَوْلِيَاءَ مَا نَعْبُدُهُمْ إِلَّا لِيُقَرِّبُونَا إِلَى اللَّهِ زُلْفَىٰ إِنَّ اللَّهَ يَحْكُمُ بَيْنَهُمْ فِي مَا هُمْ فِيهِ يَخْتَلِفُونَ ﴿٣﴾ إِنَّ اللَّهَ لَا يَهْدِي مَنْ هُوَ كَاذِبٌ كَفَّارٌ ﴿٤﴾ لَوْ أَرَادَ اللَّهُ أَنْ يَتَّخِذَ وَلَدًا لَأَصْطَفَىٰ مِمَّا يَخْلُقُ مَا يَشَاءُ سُبْحٰنَهُ ۗ هُوَ اللَّهُ الْوَاحِدُ الْقَهَّارُ ﴿٥﴾ خَلَقَ السَّمٰوٰتِ وَالْأَرْضَ بِالْحَقِّ يُكَوِّرُ اللَّيْلَ عَلَى النَّهَارِ وَيُكَوِّرُ النَّهَارَ عَلَى اللَّيْلِ وَسَخَّرَ الشَّمْسَ وَالْقَمَرَ ﴿٦﴾ كُلٌّ يَجْرِي لِأَجَلٍ مُّسَمًّى ۗ أَلَا هُوَ الْعَزِيزُ الْغَفُورُ ﴿٧﴾

٤٥٨

4. Eğer Allah bir evlât edinmek isteseydi, elbette yarattıklarından dilediğini seçerdi. O yücedir. O, tek ve kahrâr olan Allah'tır.

5. Allah, gökleri ve yeri hak ile yarattı. Geceyi gündüzün üzerine örtüyor, gündüzü de gecenin üzerine sarıyor. Güneşi ve ayı emri altına almıştır. Her biri belli bir süreye kadar akıp gider. Dikkat et! O, azîzdir, ve çok bağışlayandır.

(Gece ve gündüzün birbirine örtülüp sarılmasıyla, sürelerinin uzayıp kısaldığına yerin yuvarlaklığına, hem kendi hem de güneş etrafında döndüğüne işaret edilmiştir. Zikredilen âyetler, tevhid inancını ve bu inancı güçlendiren delilleri açıklamaktadır.)